БРОЈ 87 Цетиње, Субота 9. новембра 1913. год. ГОДИНА VI.

ЦИЈЕНА:
за Црну Гору на годину 10 перп., на по год. 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.
за Црну Гору број 10 пара
за Стране Земље број 20 пара
лист излази
СРИЈЕДОМ и ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:
„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)
ADRESSE:
„Viesnik“ Cettigné (Monténégro)
Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“ а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Цетиње, 9. новембра

У Бугарској су на дневном реду узајамна оптуживања због велике народне несреће.

Оптужбе лете на све стране. Јавно мишљење је ускипјело. Незадовољство није више прикривено. Првијех дана послије несреће бугарска јавност била је скамењена од чуда, од изненађења. Тад је Краљу Бугарске лако било проћи без полициске пратње кроз софиске улице. Свак је био још онесвијешћен под ударом пораза у Маћедонији. Онесвијешћен народ није никог у томе тренутку могао пред очима својим видјети, па ни кривце. Полуслужбена бечка штампа употребила је ту забуну бугарског јавног мишљења и гробни мир у њем као доказ, да су Бугари један трезвјен и у несрећи велики народ, који не губи вријеме у тражењу криваца, већ се лаћа лијечења рана. Хтјела је тијем на неосјетан начин да спасе главнога кривца. Али кратко вријеме трајаше радост због нетражења криваца као и бугарска народна трезвјеност.

Бугари се прибирају, отварају постепено очи и траже својој несрећи кривце.

Генерали се међусобно окривљују, министри један другога оптужују, политичари један другоме откривају гријехове.

Све је било добро, док су се одговорни сами собом забављали.

Кад је јавно мишљење почело ствари зрелије оцјењивати, кад су команданти армија са себе пред јавношћу скинули одговорност за мучки напад на савезнике, — тад се погледи обратише на пријесто.

Главни војни и политички прваци бугарског народа изјавише, да нијесу знали за наредбу војсци, да нападне Србију. То је, рекоше, сам на своју руку учинио Краљ Фердинанд. Најмјеродавнији свједоци у томе питању потписаше такву оптужбу.

Народ није желио рат са Србијом и Грчком. Бугарски народ у души је осуђивао и мисао борбе са Србијом, која је Бугарској учинила драгоцјене услуге код Једрена.

Мисао о томе дошла је са стране и изведена је преко врховног команданта бугарске војске.

У вртлогу оптужаба, које дигоше у Бугарској буру гњева, Краљ Фердинанд стоји сам обиљежен као кривац. Софиска штампа све га више напада, нарочито онај дио штампе, који је остао вјеран словенској узајамности. Поред Краља оптужбе лете и противу Аустрије, на коју се баца морална одговорност за бугарску несрећу. Краљ лако може изгубити пријесто, а његов бечки савезник већ је изгубио сваки кредит на Балкану.

Како ће се све то завршити, још је тешко предвидјети. Тек, у Бугарској стање није добро. Народ тражи кривце; чини оно, што ће подстрекачима са познате стране противу словенске слоге на Балкану бити много непријатно.

У славу Владике Рада

„Dubrovnik“ доноси овај чланак у славу Владике Рада:

„У Српству се ових дана, доста скромно, слави једна врло знаменита стогодишњица. Мало је Цетиње ту славу нешто видније и одвојеније светковало, искићено заставама, одјевено у свечано рухо, освиіетљено, живо, док јека топовских хитаца с Табје одјекиваше подно Ђинова брда и распростираше се цијелим цетињским пољем. Изнад Цетиња, горе небу под облаке, на висини пуних још хиљаду метара, окупио се народ да на једну свету капелу, стотину и стотину пута громом опржену, положи вијенац славе и признања. Одабрани синови јуначке Црне Горе положише вијенац на гроб највећег српског пјесника, *Петра II. Петровића—Његоша*, и то на дан стоте годишњице од његова рођења.

Свечаности које се у Српству, ове године, чине у спомен великога дана, додуше су скромне и тихе у видности и слављу. Али српски народ прославио је ову годишњицу једним ненаткриљивим дјелом, којим је задивио цијели свијет, — освећењем Косова и пріčаједињењем старих српских земаља. Је ли српски народ могао љепше, достојанственије и славније да прослави стогодишњицу рођења Владике Рада? Је ли српски народ могао да се боље и родољубивије одужи завјетној мисли нашег највећег пјесника, великог родољуба, искреног Србина и Словенина?

Стоте године од рођења пјесника „Горског Вијенца“ и „Слободијаде“, на велику радост и утјеху цјелокупног нам двоименог народа, сто тријумфује народно јединство Срба и Хрвата, за којијем је Ловћенски геније толико и толико чезнуо. Јер бесмртни наш пјесник није био само Србин, већ освједочени и искрени Словенин. Децембра мјесеца, двадесетог дана, године бурне 1848. пише писмо Јелачићу бану, гдје дава изражаја истинског и правог свом идеалном патриотизму, и хоће да пробуди народности, братске узајамности и народног јединства. Војевање Јелачићево пратио је Његош најискренијим жељама и најтоплијом љубављу за цијели наш народ српског и хрватског имена, православне и католичке вјере. Али не пође онако како то велико патриотско и пјесничко срце куцаше.

Владика је Раде био велики Словенин. Он је хтио да види уједињено Словенство, ослобођено и здружено. Год. 1847. пјева Владика-пјесник Поздрав роду из Беча, па кличе:

Не пита се, ко се како крсти,
Но чија му крвца грије душу,
Чије л' га је мл'јеко задојило.

И пјесник-филозоф с Високог Ловћена данас се несумњиво весели јединству и слози једнокрвног народа.

*

Говорити о пјеснику и његовом књижевном раду држимо да је на овоме мјесту неподесно и сувишно. Ми узесмо перо у руку, да се сјетимо нашег генија, да поздравимо његов свети спомен на стоту му годишњицу, и да тим подсјетимо на наше великане, којих се лијепи и искрени снови остварују. Не дочекаше их они, јер ми бијасмо несвјесни, ми се освијестисмо и дочекасмо их, па будимо нашим великим родољубима благодарни.

Нека им је слава и хвала, нек је слава неумрлом Владици Раду! Слава!“

Проглас српског академског друштва „Зоре“

Срби академичари,

Годину дана је од херојске, надчовјечанске борбе наше браће на Балкану

Племе наше у Старој Србији и Македонији ослобођено је...

Вјековима је оно било убијано, прогоњено, обешчашћавано, вјековима смо водили крваву борбу за голи живот, први смо објавили буну и борбу за слободу, и први смо из крви загрлили парче слободне земље чекајући нове, боље дане које је борба за културу у Европи обећавала свима народима.

Онда смо дочекали да доба опште културе, цивилизације великих народа, доба побједе чисте науке, доба слободе човјека и грађанина, слободе сваке нације, да то доба донесе колонијалну политику моћних држава са најгрубљим насиљима, чија смо жртва ми били, и несрећни положај нашега народа ишао је до очајања..

Њијани, одгајивани пјесмом слободе, коју су наши незаборављени претци јунаци испјевали у збјеговима, вођени снагом, мудрошћу, карактером, великом и племенитом српском душом, притијешњени и угрожени са свију страна, понесени бујицом и навалом жеље и права на живот, наша браћа малене слободне земље, једини Шпартанци, одијевали су пуштајући душе своје, крваву косовску епопеју дуж цијелог Вардара и до Адрие..

Убијано, окрвављено, разнесено племе ослобођено је...

У великом и големом поносу наше генерације, која је на здравом темељу што га наши претци поставише, повела и успјешно извела Ослобођење, поноси се и наша „Зора“ својим маленим али постојаним радом на дизању националне свијести.

И „Зора“ прослављајући ове године педесет година свога родољубивог рада, дочекала је зору једног дијела нашег народа.

Сјећајући се Ослобођења кога велики, слободни и лијепи Битољ прославља 6. новембра (19 ог по новом), узимајући учешћа у њиној и нашој радости, одајући пијетет своје велике туге за палим јунацима, српско академско друштво „Зора“ у Бечу, сазива свечану сједницу у уторак 5. (18. по новом) новембра у 8½ часова у вече у просторијама: Kaffee Prückel, Stubenring 24.

Српска омладино,

Позивамо вас да честитајући слободу драгој браћи и сејама лијепог Битоља, поздравимо сву нашу браћу простране слободне земље, поздравимо гробове свих њиних кроз вјекове палих синова и нове непобусане гробове светих и великих хероја наших генерација. А онда када их будемо походили да им честитамо *Српску Слободу, када се у великој радости* будемо братски загрлили, онда када видимо олистале њихове тужне и поносне планине, али сада не да чувају горске народне хајдуке, него да својим шумом струје и јављају и слободу природе, онда ћемо са њином дјечицом побожно, испуњени тугом која растрже, љубити и осузити сваку груду те наше земље окрвављене у борби за слободу...

У Бечу, 1. новембра 1913. године.

За српско академско друштво „Зору“: Предсједник Жика Марковић, медицинар, секретар Марко Поповић, медицинар.

Важне политичке биљешке

Париски „Тан“ саопштио је необичну вијест, да је Аустро-Угарска позвала бугарску владу и егзархат да пријеђу у унијатску цркву, која признаје Папу. Аустрија се за тај случај обвезује да ће израдити да бугарски бискупи у *Новој Србији сачувају своје положаје као* бискупи унијатске цркве.

Полуслужбени бечки и пештански листови категорички опровргавају ову вијест.

*

Аустрија и Италија напошљетку су пристале, да се прими приједлог Енглеске, која тражи да се у јужној Арбанији поведе рачуна о жељама грчког становништва, које не жели припасти Арбанији.

*

Енглеска појачава флоту у Средоземном Мору.

*

Грчка влада ставила је у солунском пристаништу један дио земљишта Србији на расположење за грађење засебног српског пристаништа.

Дневник

Честитао му славу. Његово Кр. Височанство Књаз Петар посјетио је јуче прије подне предсједника Краљ. Владе г. бригадира сердара Јанка Вукотића и честитао му крсно име св. Арханђела Михаила.

Прослава у унутрашњости. И по унутрашњости земље, нарочито у свијема већим мјестима такође је на свечан начин прослављена стогодишњица од рођења Владике Рада. Прослава је веома лијепо испала у Подгорици и Никшићу.

Поштанске вијести. На основу ријешења Господина Министра Унутрашњих Дјела отвориће се на Горанском поред телеграфске и поштанска станица, као и директни пријенос поште између Цетиња и Грахова, у коју је сврху већ п. т. Одјељење предузело службене мјере.

Откуп Споменице. Управа народне основне школе на Цетињу, да би трајнија успомена остала код нашег народа о прослави стогодишњице рођења Петра II Петровића — Његоша, откупила је од Дворске Књижаре „Његош“ В. Н. Мартиновића три стотине „Споменица стогодишњице рођења Петра II Петровића — Његоша“ и раздијелила их ђацима цетињске основне школе бесплатно. Надати се, да ће и остале управе народних школа угледати се на цетињску управу, те и оне овом лијепом приликом обдарити своје ђаке.

Вријеме. Послије оних пљускова и громова, који трајаху три дана, опет је настало лијепо јесење вријеме, какво се, у ово доба године, одавно не памти.

Исправка. У чланку „Бој на Широчком Вису“, изашлом у 86. броју Вјесника, поткрала се је случајна погрешка о баталионима који су на јуриш учествовали, те мјесто: „двије чете љешанског,“ треба да стоји: *баталион љешански осим двије чете, које су биле у заставу топовима.*

Горње се овим исправља.

КЊИЖЕВНОСТ

Пољопривредни Календар. Крајем овога мјесеца биће готов „Пољопривредни Календар“ за 1914. год., који Српско Пољопривредно Друштво издаје већ близу 50 година.

Поред календарског дијела, у овој књизи, која износи око 12 штампаних табака, а штампа се у веома великом броју, налази се и врло брижљиво обрађен поучни дио, састављен из корисних и поучних чланака, биљежака и упустава по *свима гранама пољске привреде.*

Чланци, писани веома разумљиво, излазе из пера српских најбољих стручних привредника и обухватају питања од великог интереса не само за пољопривреднике или љубитеље пољске привреде, већ и за сваког домаћина. Уз овај поучни дио налазе се и разна обавјештења и упуства од свакодневне потребе; а да би све било још занимљивије, љепше и јасније, Календар је украшен веома лијепим сликама и израђен на врло финој хартији.

Садржај календара је шљедећи: Ратна пјесма, Краљ ослободилац, И сељак треба да је добро писмен, Избаците ралицу, Стајско ђубре, Плодност њива зависи у многоме од доброг обрађивања земље, Полијегање жита, Луцерка и дјетелина, Да ли је боље подизати винограде калемљењем зрелих или зелених ластара, Прскање лозе противу пламењаче и прскалице, Бурад с вином треба редовно доливати, Не садите сувише густо воћке у воћњацима, Њега високих воћака, Ђубрење шљивика, Мармеладе (засађени пекмези), Напомене из његе говеди, Га-

јење свиња, Побацивање код стоке, Гаје-ње живине, Десет заповијести из живи-нарства, Пчела, Рад у вршкарама, Двије најопасније болести свилених буба, Врење, Корисне забиљешке, Из нове Србије, „Жеља“ — приповијетка, Односи између старих и нових мјера, Разни поучни за писи, Пољопривредне установе и удружења, Шематизам, Панађури и др.

У кратко, Пољопривредно Друштво, уложило је сав свој труд, да „Пољопри-вредни Календар“ за 1914. год., буде што бољи и подесило га је тако, да може да служи као ручна свакодневна књига свакоме привреднику, пријатељу пољске привреде и љубитељу корисне народне књиге. Пољопривредно Друштво ради већ пола вијека на привредно-просвјет-ном напретку нашег народа; сада кад су наше старе границе, размакнуте, дјело круг рада Друштвеног је много и много већи и значајнији. Да би тај свој велики и племенити посао могло што боље да врши Друштво позива и овом приликом све своје пријатеље, да га помогну, растурајући у народ ову корисну а при том веома јефтину књигу (цијена је календару 0·50), коју би требала да има свака српска кућа.

Нарочито Друштво моли г. г. свештенике, учитеље, државне економе, општинске дјеловође и све државне власти проширене Србије да се заузму, те да „Пољопривредни Календар“ за 1914. год., дође и у најзабаченије крајеве српске Отаџбине.

Појединци се могу непосредно обраћати за Календар Српском Пољопривредном Друштву (шаљући 0·50 у поштанским маркама) у Биограду.

Повјеренике Друштво моли, да извијесте колики број Календара мисле, да би могли продати, те да им се одмах и пошаље, а по извршеној продаји — најдаље до 1. фебруара 1914. — да пошаљу новац и непродате Календаре.

За овај труд Друштво даје препродавцима на име рабата 20% на 50 а 30% од 50 па на више продатих Календара.

Пјесме пред судом. *Сарајевска „Српска Ријеч“* од 19. октобра о. г. број 227 донијела је под горњим именом шљедећу биљешку:

„Пјесме Крви и Слободе“ од *Мићуна Павићевића* биле су прекјуче оптужене и предмет главне расправе на овд. окружном суду. Државни одвјетник оптужио је и заплијенио те пјесме ради злочина по § 142. а. К. 3. Расправа је била тајна. Осуда је изречена, да је то дјело ради неких „велеиздајничких“ стихова само проглашено „пропалим“ за Босну и Херцеговину и забрањено даље његово распачавање. Пошто ни писац ни штампарија нијесу у подручју власти, на томе се разишло“.

Овој колико драконској толико наивној и бесмисленој „пресуди“ не треба коментара.

Телеграфски извјештаји

Аустријска пријестона бесједа

Беч 6. новембра

Цар је примио у Хофбургу чланове делегација. Одговарајући на поздравне говоре предсједника обију делегација, цар је држао пријестону бесједу, рекав да су приликом балканске кризе настојања његове владе била управљена на то, да политички и економски интереси монархије буду очувани и да ситуација на блиском истоку буде консолидована колико је више могуће, с погледом на велику важност коју јадранско море као један трговачки излаз представља за монархију. Моја влада, рекао је даље цар, била је заузета нарочито ријешењем албанског питања. У потпуном споразуму са италијанском савезном владом покренули смо мисао на амбасадорској конференцији у Лондону о састављању независне књажевине Албаније и могли смо у тој тежњи одржати сагласност и потпору осталих велесила. Наши односи са свим велесилама слиједе бити пријатељски. У озбиљном времену, савез који нас за срећу наших народа спаја већ од десетина година са Њемачком и Италијом, показао се и опет као моћан заштитник европског мира. Скорашња посјета њемачког цара у Бечу, која ми је учинила толико радости, даје нови доказ о тијесној заједници и пријатељству које постоје између нас и њемачке царевине. Са припремама чињеним прошлогодишње зиме да се војска стави на ратну ногу, били су проузроковани знатни трошкови. Моје војне силе са највећом оданошћу извршиле су на моје потпуно задовољство у најтежим приликама њихову дужност пуну потешкоћа, која им је била наметнута развитком озбиљних догађаја на Балкану, испуњене доказаном одважношћу за борбу. Али је моја влада успјела да се мирним начинима отклони сљедственим јој својствима.

Цар је био предмет одушевљених овација. (Бечки Кор. Биро)

Коковцев у Берлину

Посдам, 7. новембра.

Цар Вилхелм је дао у подне ручак у част Коковцева, на коме су присуствовали такође руски посланик и Бетман Холвег. — Бечки Кор. Биро.

Турска и Бугарска

Цариград, 7. новембра.

Отпочели су јучер послије подне на порти преговори о трговачком уговору турско-бугарском. — Бечки Кор. Биро.

Битољске свечаности

Биоград, 8. новембра

Годишњица коначне побједе Срба над Турцима у Битољу прослављена је 6. овога мјесеца. Свечаностима ослобођења присуствовали су Престолонашљедник Александар, министар предсједник Пашић, више других министара и генерала, предсједник биоградске општине, неке политичке личности и новинари, који су се одазаали позиву битољског становништва, да прославе ослобођење храбром српском војском. Приликом боравка у Битољу, Престолонашљедник је био предмет најтоплијих и дирљивих манифестација од стране свега становништва, које је испуњено радошћу. — Биоградски Пресбиро.

Из српске дипломатије

Биоград, 8. новембра

Бошковић, посланик у Атини, именован је за посланика у Лондону; Спалајковић, бивши посланик у Софији, премјештен је у Петроград; а Балугџић, генерални консул у Солуну, именован је за посланика у Атини. — Биоградски Пресбиро.

Бугарска са Аустријом

Беч, 8. новембра

Генадијев је посјетио Берхтолда и задржао се код њега један сат. — Бечки Кор. Биро.

Пажња према Русији

Букурешт, 8. новембра

Аустро-угарски војни аташе положио је, по наредби војног министра, на споменик Суворова који је подигнут скоро код Планешти-а, вијенце на успомену битака здружене аустро-угарске и руске војске против Турака. — Бечки Кор. Биро.

Арбанаска жандармерија

Валона, 8. новембра

Организатори арбанашке жандармерије Двер и Томсон кренули су у унутрашњост земље у сврху проучавања исте. — Бечки Кор. Биро.

Разне вијести

Изјаве бугарског министра. „Наје Фраје Пресе“ доноси у телеграму из Софије разговор свог тамошњег дописника с бугарским министром финансија Тончевом. Министар Тончев је изјавио:

Ја и моје колеге у влади врло смо задовољни. У Бечу је закључен зајам од 30 милиона. У Паризу су сондирани изгледи за закључење зајма. Ја сам у Паризу био поглавито због тога да постигнем продужење рока благајничким боновима, на основи којих смо добили аванс и то сам постигао. Што се тиче зајма за сада су за њ изгледи неповољни; али ја сам увјерен, да ће се почетком наредне године закључити зајам од 250—300 милиона лева.

На питање дописниково: да ли је Француска, поред услова да се набавке имају извршити у њој, поставила и услове политичког карактера н.пр. обавезу за Бугарску да не приступа Тројноме Савезу — одговорио је министар Тончев, да Француска то није тражила, нити је о томе било говора. Од будућег зајма ће се плаћање купона бар до 1. маја наредне године употребити на исплату реквизиционих признаница, тако да за грађење жељезнице Хасково—Порто—Лагос неће ништа остати, јер ми хоћемо и морамо првенствено да испунимо наше обавезе према иноземству.

Босанске жељезнице. Представници свих странака у бечком парламенту тражили су од предсједника аустриског министарства јунктим између босанских жељезница и аустриских локалних жељезница. Министар предсједник Штирк је изјавио, да је то немогуће из финансиских разлога и да се закон о босанским жељезницама мора по захтјеву војног министарства, а с обзиром на спољну ситуацију, што прије ријешити.

Од уредништва. Због јучерашњег празника, „Вјесник“ смо издали данас на по табака.

Забавник

Шта доноси жељезница. По величини прихода жељезничког на првом је мјесту Русија, како извјештава један француски статистичар. На прузи Варшава—Беч донесе просјечно један километар дневно 496 франака; затим долази жељезница Ланкасхир Јорксхир у Енглеској која доноси 459 франака на дан, по километру. У Њемачкој је приход елсаслотриншке жељезнице 231 франак; просјечни приход Белгије је 199 франака, Аустрије 148, Италије 107, Шпаније 102, све по дану и километру.

Бисер — муха. Ових се дана скупља пред једном драгуљарницом у Мелбурну мноштво свијета, да посматра једно сасвијем особено зрно бисера. Скупоцјени предмет не разликује се, ни по сјају свом ни по величини, од обичног бисера; оно приказује тачно једну муху. У једну шкољку, у морској води близу Новог Селанда, допала је једна муха, те је ту постала бисер. Тако се ова муха прославила; али, веле, неће нико да је купи, јер су тамо у Мелбурну мухе одвратне. Тако ће ту бисер — муху, како пише „Фигаро“, отправити у Париз, гдје ће она зацијело, наћи својег обожаваоца и купца.

Кинески укус. У Кини јаја имају у толико већу вриједност, што су старија. Када добију зелену боју, што бива послије више мјесеци или чак година, ако се чувају у пилотини или кречу — онда их продају скупо, као код нас старо вино. Мирис ових „скупоцјених“ јаја, који подсјећа на сумпоров водик, који је нама несносан, сматрају кинески гурмани као неку особиту посластицу.

Лијепе и добре жене. Један енглески часопис доноси ове редове: Лијепа жена допада се очима, добра жена допада се срцу. Прва је лијепа статуа, чије је срце празно и чини да се рано заборавља љепота; друга је скоро божанско биће, чије врлине распростиру мирис на све што их окружава. Њена младост пролази. Шта је лијепа жена? Накит, који рука времена разори и кога остављају на страну. Добра жена такође стари, али године увећавају благо њених врлина, јер је цио живот њен добро дјело; лијепа жена кад остари, она жали за својом изгубљеном љепотом; добра жена је срећна, кад се само сјети добра, које је учинила. И ви ме питате, коју претпостављам, лијепу или добру жену? Зашто ме не питате: волим ли више накит или благо?

ЛОВЋЕНУ

Приликом стогодишњице Владике Рада

Ој Ловћене брдо над брдима
Освјештано светијем моштима,
Храм чудесни над којим се диже;
Нема храма што је небу ближе.
Свети дуси купе се у њему
И »Осана« поју Свевишњему,
Б'јеле виле ту ловоре плету
И гробницу њима ките свету.
Клањају се гробу бесмртноме,
Црногорском храму великоме
Вјечној кући српскога Омира
Гдје царује Његошева лира!
Ој, Ловћене, српски Хеликоне,
Колијевко богиње Белоне,
Ти ковчеже српских аманета
И поносе словенског свијета,
Много ли си мука пребродио,
Много ли си ужаса видио
По несрећном Душановом царству
Што потпаде гнусноме варварству!
Вјековима мач ти се блистао
Са којим си ланце раскидао
Своје браће — тужнијех робова,
Своје браће — живијех гробова,
Своје браће што у патње, муке
К теби њине подизаху руке.
Ој, Ловћене славо Србинова
Вјечни доме муња и громова,
Славне ли си дочекао дане
Да косовске болове и ране
Излијечи Србинова рука,
Да твој народ васкрсне из мука.
Твоје су се наде испуниле
Српске су се виле сакупиле
На твом вису гордом и небесном
Над гробницом славном и чудесном,
У руке им цв'јеће са Косова
Мач крвави, круна Душанова,
На њих држе изнад светог гроба
Преклињући српска краља оба
Да под круном великог Душана
Бране српски народ од душмана!
Ој, Ловћене, твоја слава сјајна
Са твог виса блиста се одавна,
А данас је на врхунцу она
Јер српскијех толко милиона
Данас поглед дижу пут твог виса.
Окле аром божанског мириса
Божанствене душе Владичине
Кади српске дивне покрајине.
Данас прође стотину година
Од кад вила с ловћенских висина
Слеће доле у Његуше равне
На дворове Петровића славне
И на главу новорођенчета
Спусти в'јенац, изусти: »поета«!
Тако и би, роди се геније,
Каквог Српство још рађало није
А можда ће и вјекови проћи
Да му раван геније неће доћи!...
Ој, слава ти српски мучениче!
Ој, слава ти бесмртни пјесниче,
Ти сатвори дјела над дјелима
Која по ће блистат вјековима.
Ој, слава ти, Велики Владико,
Српског рода поносе и дико!
Слава теби и Ловћену твоме,
Слава српском роду витешкоме!

И.

Изашао је из штампе:

ОПШТИ
ИМОВИНСКИ ЗАКОНИК
ЗА
КРАЉЕВИНУ ЦРНУ ГОРУ

НАЈНОВИЈЕ ДРЖАВНО ИЗДАЊЕ

Цијена 4 перпера

Може се добити у књижарницама: на Цетињу: В. Мартиновића, А. Рајнвајна; у Подгорици: Косте Кр. Станића, Рунда и Загоре, П. Вукотића и Комп.; у Никшићу: Ш. Г. Лаковића; у Колашину: Кујачића и Тошковића; Андријевици: Јована Шаровића.

СКЛАДИШТЕ ДРВА ЗА ГРАЂУ
на велико — на мало
НАРЦИСО ДЕТОНИ, ЗЕЛЕНИКА (Бока Которска)
ГЕНЕРАЛНО ЗАСТУПСТВО ЗА ЦРНУ ГОРУ НАЈБОЉЕГ И НАЈЈЕФТИНИЈЕГ МАТЕРИЈАЛА ЗА ПОКРИВАЊЕ КРОВОВА — „ZENITH“
Цјеник тачни, прорачун бадава.
п. п. бр. 16, 17,25

П. п. бр. 15. 5—50

Штампа Кр. Ц. Државне Штампарије

Власник и одговорни уредник **Радомир Орлински Кривокапић**

NACIONALNA BIBLIOTEKA CRNE GORE ĐURĐE CRNOJEVIĆ